

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ Τῇ ΚΛΗΡΟΝ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΒΕΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδόθηκεν τῇ ἐπιμελειᾷ ἐκτετακτικῇ ἐκ τῶν κ.κ. Κ. Μητροπολίτου, Σ. Βουτυρά, Γ. Μοσχάκη, Γ. Ν. Χατζιδάκη καὶ Γ. Μ. Δαρδερῆ, διευθύνοντες.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ φωνὴ ἡμῶν, ἡ ἐρμηνεύσασα τοὺς πόθους πάντων τῶν στριζόντων μεγάλας ἐλπίδας ἡθικῆς ἀναγεννήσεως ἐπὶ τὴν εὐπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀντήχησε καὶ τὴν φωνὴν ταύτην εἰς ὧτα ἀκούοντων. Διεκτραγωδοῦντες μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης μετριότητος τὴν λυπηρὰν κατάστασιν, εἰς ἣν περιέρχονται οἱ ναοὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτοῖς διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν, ἀλλὰ καὶ διαμαρτυρόμενοι ἐπὶ ταύτῃ διὰ πάσης ἡμῶν τῆς δυνάμεως, δὲν ἠλπίσαμεν ἐπὶ ματαίῳ ὅτι θὰ ἐπροκαλοῦμεν τὰ σοβαρὰ μέτρα, ὧν ἦτο ἐνδεδειγμένη ἡ ἀνάγκη. Ἀκραδάντως μάλιστα ἐπιστεύσαμεν, ἀποτεινόμενοι μετ' εὐλαθείας πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, ὅτι θὰ ἤρreto τέλος πάντων τὸ μέγα τοῦτο ἄτοπον δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου, δικαιοσύνης μὲν πληρέστατα τὴν ἡμετέραν καταγγελίαν, ἀπαλαττούσης δὲ τοῦ λοιποῦ τοὺς οἴκους τοῦ Θεοῦ ἀπὸ βεβηλώσεως, νομιμοποιούσης τὴν ἀσέβειαν.

Αὕτη ἡ ἀπολυθεῖσα τὴν ἐπαύριον τῶν ἐκλογῶν ἐγκύκλιος τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅπως μὴ τελεσθῶσι λειτουργίαι ἐν τοῖς ναοῖς πρὶν ἢ δι' ἁγιασμοῦ καθαρῶσι καὶ ἁγιοθώσιν οὗτοι, προσεπικυροῖ πᾶν εὐγλωττῶς τὰ ὑφ' ἡμῶν καταγγελθέντα. Διότι βεβαίως οὐδενὸς ἁγισμοῦ θὰ εἶχον ἀνάγκην οἱ ναοὶ ἐὰν μετ' εὐλαθείας, ἀναλόγου πρὸς τὸ ὕψος του, ἐξετελεῖτο ἐν αὐταῖς τὸ ὕψιστον δικαίωμα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου.

Ἄλλ' ἐξασφαλίζει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ σκανδάλου ἡ ἀπέρριψις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως τοῦ λοιποῦ, ἐν τῷ δικαίωmati καὶ τῷ καθήκοντι αὐτῆς, μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν τοιαύτην βεβήλωσιν τῶν ναῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐν καιρῷ θὰ καταστήσῃ γνωστὸν τῇ Κυβερνήσει, πρὸς τροποποίησιν νόμου, οὗ ἡ στενὴ ἐρμηνεία ἐπιβάλλει τὴν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν ἐν ἁλείψει δημοτικῶν σχολείων.

Οὐδὲ δυνάμεθα ποτὲ νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, μὴ πειθόμενοι εἰς τὴν δικαίαν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ προσφύγῃ εἰς μέτρον, ὅπερ μόνον ἐν τῇ Δούλῃ εὐλήθῃ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐν ἡμέραις ἐσχάτης χαλεπότητος. Τὸ κλείσιμον τῶν ναῶν, ὅπερ ὡς ὕστατον ἐν ἀνάγκῃ μέτρον προέβλεψε καὶ ἀπεράσειεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, εἶναι κήρυγμα διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, οὐδεμία δὲ θὰ διεκινδύνευε νὰ προκαλέσῃ αὐτὸ κυβερνήσις ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἃς ἀδυναμία μὲν ἴσως, ἀλλ' οὐδέποτε κακὴ πρόθεσις ἐκώλυσε νὰ πράξῃσι πᾶν καλὸν ὑπὲρ τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας.

Πάντως ἀσμενοὶ ἡμεῖς ἐξαγγέλλομεν καὶ εὐλογοῦμεν τὴν ἐριστικῶς τετρατιζούσαν τὸ μέγα ἄτοπον ἀπόφασιν, ἥτις καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀνυφοῖ ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει, καὶ ἡμᾶς ἐπιβραβεύει καὶ ἐνισχύει εἰς ἐπιδίωξιν ἄλλων ἔργων, ἐπίσης ἀγαθῶν καὶ θεαρέστων.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ δεκάτῃ τετάρτῃ

(Λουκ. ιη' 35—43)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίσειν¹ τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱερικῶν,² τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν³. Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο⁴ τί εἴη τοῦτο. Ἀπήγγειλον δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται⁵ καὶ ἐδόξε, λέγων Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβὶδ,⁶ ἐλέησόν με. Καὶ οἱ προάγοντες⁷ ἐπετίμων αὐτῷ, ἵνα σιωπῇ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἐκραίεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με. Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐκέλευσεν⁸ αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν. Ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ, ἐπηρώτησεν αὐτόν, λέγων· Τί σοι θέλεις ποιῆσαι; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἐδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Σημειώσεις

1. Ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίσειν, — συνέβη, ἐνῷ ἐπλησίαζεν. 2. Ἱερικῶν, πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰουδαίας, καί μιν βασιλεὺς τῆς Ἰερουσαλὴμ. Ἐνεκα τῆς ἐπιστημότητος αὐτῆς πολλὰ ἐπισκεπτόμεθα αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐκτρυπτεν ἐν αὐτῇ καὶ τοῖς πέριξ τῆς Ἐβραϊστῆς. 3. Προσάγειν — ζητῶν ἐλεημοσύνην. 4. Ἐπυνθάνετο — ἠρώτα νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. 5. Παρέρχεται — κατὰ τὰς προφητείας ὁ Μωσῆς, ἦτοι ὁ Χριστὸς, ἔμελλε νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Δαβὶδ· διὸ καὶ καλεῖται ὁ Ἰησοῦς υἱὸς Δαβὶδ. 6. Οἱ προάγοντες — οἱ προπορευόμενοι. 7. Ἐκέλευσε — διέταξε νὰ τὸν φέρωσιν ἐνώπιόν του.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΕΜΠΟΔΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

Ἐκ τῆς προκειμένης περικοπῆς τοῦ Εὐαγγελίου μακρὰν ὁμολογούμεν ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὅτε ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Ἱερικῶν, ἐθεράπευσε τυφλὸν τινα, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐζητεῖ ἐλεημοσύνην. Ὁ τυφλὸς ἀκούσας ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι διήρχοντο διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἠρώτησε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει· καὶ μαθὼν ὅτι ὁ Ἰησοῦς διέβαινεν ἐκεῖθεν ἐπεκλήσθη ἐν πίστει τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, εἰπὼν μεγάλην τὴν φωνήν· Ἐλεῖς, υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με. Εἰς μάτην οἱ προπορευόμενοι ἤβηλον γ' ἀπομακρύνωσι τὸν τυφλὸν ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ πληρόν δὲ αὐτόν νὰ σιωπῇ· ὁ τυφλὸς ἐπέμενε νὰ ζητῇ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε καὶ ἔφερον αὐτὸν ἐνώπιόν του καὶ τὸν ἐθεράπευσεν, εἰπὼν πρὸς αὐτόν· Ἀνάβλεψον, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Εἰκὼν διδασκαλική, δεικνύουσα ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ βίου παρεμβάλλονται ἐμπόδια εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν, καὶ ὅτι ὡς ὁ τυφλὸς οφείλομεν ναυπηγικῶς νὰ ἐμπόδια ταῦτα καὶ νὰ ἐμμένωμεν στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν, ἥτις δὲν ἡνοίξε μόνον τοὺς σωματικούς, ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ἀλλ' ἀνοίγει καὶ τοὺς πνευματικούς, ὀφθαλμοὺς πάντων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ καρδίας πιστεύουσιν εἰς Χριστόν. Ποία δ' εἶναι τὰ κυριώτατα ἐμπόδια, τὰ ὅποια παρεμβάλλονται εἰς

την πίστιν ἡμῶν, τοῦτο, θὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις.

Ἐν τῶν πρωτίστων ἐμποδίων, τὰ ὅποια παρεμβάλλονται εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν, εἶναι ὁ ἐγωϊσμός. Ἐμφυτος ὑπάρχει ἐν ἡμῖν ἡ πρὸς ἑαυτοὺς ἀγάπη· εἶναι δὲ ἡ ἀγάπη αὕτη αἰτία πολλῶν ἀγαθῶν εἰς ἡμᾶς. Ἄν ἐργαζόμεθα πρὸς συντηρήσιν ἡμῶν ὕλην, ἂν ἀσχολούμεθα εἰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, ἂν ἐν τῇ δυσχερεστάτῃ τοῦ βίου ἀγωνίᾳ δὲν ἀποκάνομεν, ἀλλ' ἀγωνίζομεθα μετὰ θάρρους, ἂν ἐν τῇ μέσῃ τῶν μεγάλων δυστυχημάτων δὲν αἰσθάνομεθα ἀνάσσειν καὶ ἀποστροφήν εἰς τὴν ζωὴν, τοῦτο ἔχει τὴν βαθυτέραν αἰτίαν εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ δὲ ἀγάπη πρὸς τὴν ζωὴν προέρχεται ἐκ τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγάπης, τὴν ὅποιαν τόσον σφῶς ἐνεφύτευσεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ὁ ἁγιοποιῦν. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὕτη μετατρέπεται πολλὰκις εἰς ἐγωϊσμόν ἀντὶ τῆς ἀγαπῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας λογικῶς καὶ δικαίως καὶ νὰ πράττωμεν πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὸ ἀληθὲς ἡμῶν συμφέρον, γινόμεθα ἐγωϊσταί, λατρεύομεν τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ μόνον τὸ ἴδιον ἡμῶν συμφέρον ἐπιδιώκομεν, ἀδιαφοροῦμεν δὲ, ἂν ἀδικῶμεν ἢ βλάπτωμεν τοὺς ἄλλους, ἂν παραβαίνωμεν ἱερὰ καθήκοντα καὶ πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν. Ὁ ἐγωϊσμός καταπνίγει ἐν ἡμῖν πᾶν αἰσθητὸν ἀντίστοιχον καὶ εὐγενέστερον, ἐξαπατᾷ δ' ἡμᾶς νὰ παραβῶμεν τὸ θεῖον θέλημα, νὰ παρακούσωμεν εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, καὶ νὰ πράξωμεν πᾶν ἀδικον καὶ παράνομον, ἀρκεῖ νὰ εἶναι τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὰ συμφέροντα ἡμῶν. Καὶ οὕτω ὁ ἐγωϊσμός ἀποκρίνει ἐν ἡμῖν τὰ κυριώτερα ἐμπόδια πρὸς τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, διότι πότις δύναται νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πιστεύῃ εἰς Θεόν, ὅταν ὁ ἐγωϊσμός κατέπνιξεν ἐν αὐτῷ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἱκανὸν πρὸς πᾶν ἀδικον καὶ κακόν; Ὁ κυριεύεις ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ δὲν ἔχει συμφέρον νὰ πιστεύῃ εἰς Θεόν, ὁ ὅποιος μέλει νὰ κρῖναι αὐτόν, καὶ διὰ παντὸς τρόπου ζητεῖ νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἰδέαν, ἡ ὅποια διαρκῶς ἀνησυχεῖ καὶ ταράττει αὐτόν. Καὶ οὕτω ὁ ἐγωϊσμός ἀποδυναμίζεται ἐν τῶν κυριωτέρων ἐμπυδίων εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν. Διὰ τοῦτο, ἂν θέλωμεν νὰ διατηρήσωμεν ἐν ἡμῖν ζωσαν τὴν πίστιν ὀφείλομεν νὰ ὑπερικήσωμεν τὸν ἐγωϊσμόν, θὰ ὑπερικήσωμεν δ' αὐτόν, ἂν λογικῶς καὶ δικαίως ἀγαπῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, ἂν πράττωμεν ὅ,τι ἀληθῶς ὠφελεῖ ἡμᾶς χωρὶς νὰ βλάπτωμεν καὶ ἀδικῶμεν τοὺς ἄλλους, ἂν ὑπακούωμεν ἐν πᾶσιν εἰς τὸν ἡθικὸν νόμον καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ἂν εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγάπην προσθέτωμεν καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ἡτις μέγιστα καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ ὑπερικήσωμεν τὸν ἐγωϊσμόν, νὰ ὑπομείνωμεν δὲ πᾶσαν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἄλλο ἐμπόδιον πρὸς τὴν πίστιν ἡμῶν εἶναι αἱ κακαὶ ἐπιθυμίαι ἢ τὰ πάθη. Πᾶσαι αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν εἶναι εὐγενεῖς, τείνουσι δὲ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ ἡμῶν, ὅστις συνίσταται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἡθικὴν ἡμῶν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν. Ἀλλ' αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν ἔχουσιν ὠρισμένα ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων περιστρέφονται, καὶ τὰ δὲ ὅρα ταῦτα διαγράφει τὸ λογικόν καὶ ἡ συνείδησις· ὅταν ὑπερβῶσι τὰ ὅρια ταῦτα, αἱ ἐπιθυμίαι μετατρέπονται εἰς κακὰς ἐπιθυμίας, καὶ αἱ κακαὶ ἐπιθυμίαι καταντῶσι πάθη, τὰ ὅποια, ὅταν μὲς κυριεύσωσι, σύρουσιν ἡμᾶς ὡς αἰχμαλώτους, καὶ οὕτως εἰς τὸ λογικὸν οὐτε εἰς τὴν συνείδησιν ὑπακούομεν πλέον, ἡ δὲ θέλησις ἡμῶν οὐδέ μιν ἔχει ἐπιτροπὴν εἰς ἡμᾶς. Εἴμεθα κυριολεκτικῶς δούλοι τῶν παθῶν· πράττομεν οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅ,τι τὰ πάθη ὑπαγορεύουσιν εἰς ἡμᾶς. Δυστυχῆς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν πα-

θῶν· ἀπέβηκε πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἀξίαν, ἀπετηρώθη ἐντελὴς. Ἐπομένον δ' εἶναι ὅτι ὁ τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ ἐν αὐτῷ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ἡτις εἶναι ἐν τῶν κυριωτάτων χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οὕτω τὰ πάθη ἀποδυναμίζουν τὸ φοβερότερον πολέμιον τῆς πίστεως, παρεμβάλλουσι τὸ μεγαλύτερον πρὸς αὐτὴν ἐμπόδιον. Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν παντὶ σθένει νὰ καταπολεμῶμεν τὰ πάθη, ἀσχοῦμενοι πάντοτε εἰς τὴν πολυτίμην ἀρετὴν τῆς ἐγκρατείας. Διὰ τῆς ἀρετῆς ταύτης γινόμεθα κύριοι τῶν παθῶν ἡμῶν, καθιστάμεθα δὲ ἱκανοὶ νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς πάντα κόπον καὶ εἰς πᾶσαν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ. Οὕτω δὲ διατηροῦμεν ἐν ἡμῖν ζωσαν τὴν πίστιν εἰς Θεόν, ἡτις εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἀρετῆς· ἀρετὴ δὲ ἀνευ θυσίας, ἀρετὴ ἀνευ ἐγκρατείας εἶναι τι ἀδύνατον.

Ἀλλὰ καὶ αἱ διαστραμμέναι θρησκευτικαὶ ἰδέαι εἶναι μέγα ἐμπόδιον πρὸς τὴν πίστιν. Νοοῦμεν δὲ ὑπὸ τὰς διαστραμμέναις θρησκευτικαῖς ἰδέαις οὐ μόνον τὰς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας, διὰ τῶν ὁποίων διαστρέφεται τὸ γνήσιον πνεῦμα καὶ ἡ οὐσία τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀντιθρησκευτικὰς ἐκείνας δοξασίας, διὰ τῶν ὁποίων καταπολεμείται ἡ θρησκεία καὶ ζητεῖται νὰ καταδειχθῇ τὸ ἀνωφελεὲς καὶ ἀνυπόστατον αὐτῆς. Δὲν διατάζομεν νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι τὰς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας θεωροῦμεν ἐπίσης ἐπιβλαβεῖς ὡς αὐτὰς τὰς ἀντιθρησκευτικὰς ἰδέας, διότι, ὅταν διαστρέφεται τὸ γνήσιον τῆς θρησκείας πνεῦμα, ὅταν λόγῳ χάριν ἡ θρησκεία περιορίζεται εἰς ἐξωτερικὰς τέτοιους καὶ σύμβολα, καὶ οἱ ἄνθρωποι νομίζουσιν ὅτι εἶναι ἀληθεῖς χριστιανοί, διότι ἐξεπλήρωσαν τὰ ἐξωτερικὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα, ἐπαναπαυόμενοι δὲ εἰς τοῦτο μόνον, παραμελῶσι τὰ ὁυσιωδέστατα αὐτῶν καθήκοντα, ἡτοὶ δὲν ζωσι βίον χριστιανικόν, κατὰ τί διαφέρουσιν ἐκεῖνων, οἵτινες δὲν πιστεύουσιν παντάπασιν εἰς Θεόν; Διὰ τοῦτο καὶ οἱ διαδίδοντες προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας ὑπέχουσι τὴν αὐτὴν εὐθύνην, τὴν ὅποιαν ὑπέχουσι καὶ οἱ διαδίδοντες ἀντιθρησκευτικὰς ἰδέας. Καὶ οὗτοι καὶ ἐκεῖνοι διασλεύουσιν τὰς βῆσεις τῆς θρησκείας, καὶ παρεμβάλλουσι μέγα ἐμπόδιον πρὸς τὴν πίστιν, διότι διὰ διαφόρων μέσων ὁδηγοῦσιν εἰς τὸ αὐτὸ τέρας, εἰς τὴν παράβασιν δηλαδὴ τοῦ ἡθικοῦ νόμου, ἡ δὲ παράβασις τοῦ ἡθικοῦ νόμου καταπνίγει τὴν ζωσαν πίστιν εἰς Θεόν. Ὅπου ἐπικρατεῖ διοφροσύνη, ἐκεῖ δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ ζωσα ἡ πίστις εἰς Θεόν. Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ προφυλακτῶμεθα ἀπὸ τῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιών· ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀληθὴς πίστις συνίσταται εἰς τὴν εὐκρινῆ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον, καὶ ὅτι διὰ τῶν καλῶν ἔργων τῶν προερχομένων ἐξ ἀγαθῆς διθέσεως δεικνύεται κατ' ἐξοχὴν ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν. Ὀφείλομεν ἐπίσης νὰ ἀλείψωμεν τὰ ὅρα πρὸς τὰ ἀπαίσια διδάγματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ ἀφροσύνῃ αὐτῶν τολμᾶσι νὰ διακηρύττωσιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, καὶ ζητοῦσιν οὕτω ν' ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῶν καρδιῶν τῶν ἄλλων τὴν μόνην παρηγορίαν ἐν ταῖς θλίψεσι, τὴν μόνην ἐλπίδα ἐν ταῖς δυσχεραίαις, τὸ μόνον θάρρος ἐν ταῖς κινδύνοις, τὸν μόνον χαλινὸν τῶν παθῶν, τὸ μόνον στήριγμα ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, ἐν τῇ πολεμῇ κατὰ τῆς κακίας.

Ἀλλὰ καὶ τὰ κακὰ παραδείγματα γίνονται ἐμπόδιον πρὸς τὴν πίστιν ἡμῶν. Πόσοι ἐν ἐκάστῃ κοινωνίᾳ ζωσι ὥσανε μὴ ὑπᾶρχε Θεός· πόσοι ἀδιαφοροῦσιν ὅπως πρὸς τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα· πόσοι περιφρονοῦσιν ἀνθρώπων καὶ χλευάζουσιν τὰ θεῖα! Ὅταν δὲ, ὡς πολλάκις συμβαίνει, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι κατέχωσι θέτιν κοινωνικὴν ἐξέχουσαν, διακρίνονται δὲ ἢ διὰ τὸν πλοῦτον ἢ διὰ τὴν σοφίαν ἢ διὰ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἰσχύν, τότε τὸ παρα-

δειγμα αὐτῶν ἐπιδρᾷ ὀλεθρῶς ἐπὶ τοὺς πολλούς, καὶ διαπαλεῖται τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν πεποιθήσεις καὶ γίνεται μέγα ἐμπόδιον πρὸς τὴν πίστιν αὐτῶν. Πόσοι ἐκ τῶν ἀπλουστέρων ὠδήγησε τὸ κακὸν παράδειγμα τῶν ἀνωτέρων εἰς τὴν ἀπὸ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἡθικῆς ναυάγιον καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπὸ τῆς πίστεως αὐτῶν πρὸς ἀνυπολόγιστον βλάβην αὐτῶν καὶ τῆς κοινωνίας! Πόσα κοινωνικὰ ἀδικήματα καὶ ἐγκλήματα, πόσαι κοινωνικαὶ ἀνωμαλίες καὶ ἀναστατώσεις ὀφείλονται εἰς τὸ κακὸν παράδειγμα, τὸ ὅποιον οἱ ἀνώτεροι δίδουν εἰς τοὺς ἀπλουστέρους, ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα, ἢ περιφρονοῦντες καὶ χλευάζοντες τὰ θεῖα! Μεγίστην ἄρα ὑπέχουσι εὐθύνην οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, διότι οἱ ἀπλουστεροὶ ὡς μόνον στήριγμα ἐν τῇ βίῃ αὐτῶν ἔχουσι τὰς θρησκευτικὰς τῶν πεποιθήσεις· ὅταν δὲ αὐτὰ κλονισθῶσι, μὴ ἔχοντες οὗτοι ποῦ ἀλλαχού νὰ στηριχθῶσι, παραδίδονται ἀκάθεκτοι εἰς τὰ πάθη αὐτῶν καὶ ἀποβαίνουν ἀληθεῖς μάστιγες τῶν κοινωνιῶν. Ἀς φροντίσωσι διὰ τοῦτο οἱ πολλοί, ἀντλοῦντες δυνάμεις ἐκ τῆς πίστεως αὐτῶν, νὰ ἀνθίστανται εἰς τὴν ὀλεθρὴν ἐπιρροὴν τοῦ κακοῦ παραδείγματος καὶ νὰ μένωσι στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν αὐτῶν, ἡτις εἶναι τὸ πολυτιμότερον τοῦ ἀνθρώπου ἀγαθόν ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ.

Ναί, ὀφείλομεν πάντες ν' ἀποφεύγωμεν πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐξασθενήσῃ ἢ νὰ καταπνίξῃ τελείως τὴν πίστιν ἡμῶν· ὀφείλομεν νὰ καταβλάψωμεν πᾶσαν προσπάθειαν, ὥστε νὰ ὑπερικήσωμεν τὸν ἐγωϊσμόν, νὰ γινόμεθα κύριοι τῶν παθῶν ἡμῶν, νὰ κωφεύωμεν πρὸς πᾶσαν διαστραμμένην θρησκευτικὴν ἰδέαν, νὰ ματαιώσωμεν δὲ τὴν ὀλεθρὴν ἐπιρροὴν τῶν κακῶν παραδειγμάτων· διότι οὕτω μόνον ὑπερικήσωμεν πᾶν ἐμπόδιον πρὸς τὴν πίστιν ἡμῶν. Καὶ εἶναι ἀληθῶς τόσον πολυτίμος ἡ πίστις αὕτη. Αὕτη φωτίζει τὸν νοῦν ἡμῶν διὰ τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας, τὴν ὅποιαν ἀπεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· αὕτη ἐνισχύει τὴν θέλησιν ἡμῶν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων ἡμῶν, τὰ ὅποια τόσον θαυμασῶς διαγράφονται ἐν τῇ Εὐαγγελίῃ· αὕτη διαπλάσσει καὶ ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν ἡμῶν διὰ τοῦ τελείου παραδείγματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅστις τὸν Θεόν αὐτοῦ βίον κατέλειπεν εἰς ἡμᾶς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν, ὅστις χρησιμεύει τῷ ὄντι εἰς ἡμᾶς ὡς ἡ ἀδὸς καὶ ἡ ἀληθεῖα καὶ ἡ ζωὴ.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΗΜΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς Βουλγαρίαις ἄνθρωποι οὕτω τυφλοὶ ὑπὸ τοῦ φανατισμοῦ, ὥστε δὲν δυσκολεύονται νὰ λέγωσι καὶ νὰ γράψωσι ὅτι οὐδ' ἔχνοσ 'Ελλήνων ὑπᾶρχε ποτὲ ἐν Μακεδονίᾳ· ὁ Φίλιππος δὲ, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι ἐξ ἡμῶν Μακεδόνες ἦσαν κατ' αὐτὸν· Σλαῦοι καὶ ἔχον ῥάπιδως μάθει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἦσαν Ἕλληνες. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς οὗτους οὐτε ἱστορικὴ ἀλήθεια ὑπάρχει οὐτε σεβασμός πρὸς αὐτὴν ὀφείλεται. Ἄς διδάσκῃ ὅσον θέλει ἡ ἱστορία ὅτι οἱ Βούλγαροι πρῶτον ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Παγγαρίου διέβησαν ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Ἀσπαρούχ τὸν Δούναβιν τῷ 679 μ. Χ. καὶ κατέλαβον τὴν πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἰμοῦ γῆν. Ἄς διδάσκῃ ὅτι ὁ Δούναβις ὥριζετο ἀκόμη καὶ τῷ 600 ὅριον τοῦ Βυζαντιανοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὅτε ἐγένετο ἡ εἰρήνην τοῦ αὐτοκράτορος Μανουήλ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀδάρων. Ἄς διδάσκῃ ἡ γλωσσολογία καὶ ἡ ἀρχαιολογία ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦλθον εἰς τὴν μεσημβρινωτέραν χώραν, ἡτις μετέπειτα ὀνομάστη κυρίως Ἑλλάς, ἀκαίρως ἐκ τῆς Μακεδονίας· ἀς διδάσκουν ὅτι ἡ Μακεδονία 3,000 ἔτη π.Χ. κατοικεῖτο ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ὅτι ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον

ἐπὶ 5,000 ἔτη πάντοτε ὑπᾶρχεν ὁ μέγας προμαχὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν ἀπὸ βορρᾶ ἐπερχομένην βάρβαρον. Οἱ Βούλγαροι ἀσεβοῦντες πρὸς τὴν ἱεράν τῆς ἱστορίας ἀλήθειαν ἐπλάσαν ἄλλην ἰδιώτικὴν τῶν ἐμπνεύσεως ἱστορίαν καὶ ταύτην διδάσκουσι τὴν νέαν αὐτῶν γενεάν καὶ καθιστῶσιν αὐτὴν φανατικὴν, δηλ. τυφλὴν ὑπὸ τοῦ πάθους.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπαθείστεροι ἐξ αὐτῶν φαίνονται μὲν πρόθυμοι νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἰς τὴν ἀρχαιότητα κατοικοῦν ἐν Μακεδονίᾳ Ἕλληνες, προσθέτουσι δὲ ὅτι σήμερον ἡ χώρα αὕτη κατέχεται ὑπὸ Βουλγάρων, καὶ ὅτι ἐπομένως τὰ δικαιώματα αὐτῶν εἶναι σημερινά, πραγματικά, τὰ δὲ ἰδικὰ μας παρελθόντα, ἱστορικά. Ἦνα δὲ τὴν κόσμον ὅλον πείσουσιν, ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀποστέλλουσιν εἰς τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην χώραν συχνὰ πυκνὰ συμφορὰς ἡρατῶν καὶ κακοποιῶν, ἵνα δῶθεν βοηθήσουν τοὺς Χριστιανούς ν' ἀποτινάξουν τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, πράγματι δ' ὅμως ἵνα δολοφονήσιν τινὰς Ἕλληνας ἢ Τούρκους, ἵνα λεηλατήσουν, ἵνα πυρπολήσουν καὶ τὰ χίστα τραποῦν εἰς φυγὴν· ἂν δὲ διὰ τῶν κακουργῶν τούτων πράξωσι ἀποδείξῃ ἀξιοσημειώτος ἡ θέσις τῶν δυστυχῶν Χριστιανῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων δῆθεν αγωνίζονται, περὶ τούτου δὲ φροντίζουν καθόλου! Ἀρκεῖ εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν διαρκῶν ἀνωμαλιῶν καὶ κακουργιῶν τῶν νὰ πείσουν τὰς Χριστιανικὰς Δυνάμεις, ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι Βουλγαρικὴ χώρα καὶ ἐπομένως ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνον αὐτοὶ ἔχουν δικαιώματα ἐπ' αὐτῆς. Ἄλλοτε πάλιν ἀντὶ ληστῶν καὶ ἀνδράων δολοφόνων μεταχειρίζονται ἄλλα ἐπίσης· ψευδῆ μέτα· γράφουν δηλ. εἰς τὰς ἐφημερίδας αὐτῶν καὶ συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλοτε πάλιν αὕτη ἡ Κυβέρνησις αὐτῶν διακηρύττει ὅτι θὰ φροντίσῃ νὰ εἰσάχθῃ εἰς τὴν χώραν ταύτην μεταρρυθμίσεις. Κάμνουν δὲ ταῦτα πάντα, ἵνα οἱ ὅπαδοι τῶν δολοφονιῶν κινήσων αὐτῶν ἡμποροῦν νὰ λέγουν εἰς τοὺς Μακεδονικοὺς πληθυσμούς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις αὐτῶν φροντίζει καὶ αγωνίζεται καὶ τὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ Τούρκου, καὶ οὕτω σύρουν αὐτοὺς πρὸς τὸ μέρος τῶν. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι πολιτικὸς οὐδ' εἶναι οὐτε ἡ ἐσωτερικὴ οὐτε ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος τὸ ἔργον μου· ἀναγκάζομαι ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἂν λάβω ἐπ' ὅψιν τὴν θέσιν τῶν ἐν δουλείᾳ Χριστιανῶν, δὲν μοι φανίζεται ὅτι πράττομεν φρόνιμα συμβουλευόντες τοὺς ὁμοεθνεῖς ἡμῶν πανταχοῦ ἡσυχίαν καὶ ἀπομονήν καὶ μὴ φροντίζοντες νὰ χορηγηθῶσιν εἰς αὐτοὺς προνομία καὶ εὐκολία, ὥστε νὰ ἡμποροῦν νὰ ἀναπνεύσουν ὀλίγον ἐλευθέρως καὶ ζήσουν. Διὰ τῆς διαγωγῆς μας ταύτης, μοι φαίνεται, ἀποθαρρύνομεν τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, τοὺς συνηθισμένους κατὰ μικρὸν νὰ μὴ περιμένωσι παρ' ἡμῶν τίποτε καὶ τρόπον τινα ῥίπτομεν αὐτοὺς εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται ὡς δῆθεν φροντίζοντες περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ πλὴν τούτου διὰ τῆς σιωπῆς μας ταύτης φανόμεθα καὶ εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἀδιαφοροῦμεν περὶ τῆς χώρας ταύτης, ὅτι συνομολογοῦμεν ὅτι ἀληθῶς εἶναι Βουλγαρικὴ.

Ἀλλὰ κατοικεῖται πράγματι ἡ Μακεδονία ὑπὸ Βουλγάρων καὶ δὲν ἔχουσιν ἡμεῖς αὐτοὶ ἀδελφούς, ἀνθρώπους δηλ. οἱ ὅποιοι ἔχουν μὲ ἡμᾶς κοινὴν τὴν καταγωγὴν, κοινὴν τὴν ἱστορίαν, κοινὴν τὴν πόλιν, εἰς τὴν ἐρώταται ταύτην τὴν εὐαγγελίαν ἀποκρίσιν διδοῖ ἡερμανὸς καθηγητὴς γράφας ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὸ μέγα Ἑγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν τοῦ Βροκχαους τόμ. Η' σελ. 255 κεφ. ἰδιαίτερον ἄρθρον περὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ἐν τούτῳ λέγει ὅτι στατιστικῶς μὲν ἀκριβὲς τῶν ὑπὸ τὴν Τουρκίαν ζωντῶν δὲν ὑπάρχουν· ὅτι δ' ὅμως δύναται νὰ εὑρεθῇ κατὰ προσέγγισιν ὁ ἀριθμὸς ἐκάστης φυλῆς, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων καὶ μαθητῶν ἐκάστου ἔθνους· διότι, λέγει,

και πολὺ ὀρθῶς, βεβαίως ἐν τὰ τέσσα τόποι τινὸς φε-
σιν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ δι-
δασκαλοὶ τοῦ τόπου τούτου εἶναι καὶ θέλουν νὰ εἶναι Ἑλλη-
νες, ἐὰν δὲ πάλιν φησὶν εἰς τὰ Βουλγαρικὰ ἢ Σερβικὰ ἢ
Ρουμανικὰ, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ θέλουν νὰ εἶναι
Βούλγαροι, Σέρβοι, Ρουμανοὶ. Λοιπὸν ἰδοὺ τοὺς ἀριθμοὺς:

Εἰς τοὺς δύο νομοὺς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Βιτωλίων
ἡμεῖς ἔχομεν σχολεῖς 637 καὶ μαθητὰς 38,286, οἱ Βούλ-
γαροὶ δὲ σχολεῖς 531 καὶ μαθητὰς 18,817, οἱ Σέρβοι σχο-
λεῖα 15 καὶ μαθητὰς 761 καὶ οἱ Ρουμανοὶ Σχολεῖα 52
καὶ μαθητὰς 2,083. Ἡμεῖς ἄρα ὑπερτεροῦμεν οὐχὶ μόνον
τοὺς Βουλγάρους ἀλλὰ καὶ πάντας ὁμοῦ κατὰ τὸν ἀριθμὸν
τῶν σχολείων (637 ἡμεῖς, 598 οἱ ἄλλοι) καὶ τῶν μαθητῶν
(38,286 ἡμεῖς, 21,561 οἱ ἄλλοι) καὶ ἐπομένως καὶ κατὰ
τὸν πληθυσμὸν. Καὶ λοιπὸν ἐν τίνι δικαιοῦματι τοιμοῦν οἱ
Βούλγαροι νὰ ἐμφανίζωνται καὶ κηρύττουν ὅτι ἡ Μακεδο-
νία εἶναι χώρα Βουλγαρικὴ; καὶ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ μέγ-
στον ψεῦδος, ἀφοῦ τοιμοῦν νὰ πλαστογραφῶν ὅτι πλέον
ἱστορίαν, πράγμα τι ὅποιον δὲν ἔχει ἰδικήν του φωνήν ὡ-
στε νὰ διαμαρτύρεται εὐκόλως, ἀλλὰ ἐκατομύρια ἀνθρώ-
πων ζώντων καὶ βοώντων πρὸς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κό-
σμον διὰ τῶν σχολείων τῶν διὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν, διὰ
παντὸς δυνατοῦ μέσου ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ θέλουν νὰ
εἶναι Ἕλληνες; Καὶ ἡμεῖς οἱ ὅποιοι κάλλιστα ἠξεύρομεν
ποῶς εἶναι ἡ ἐθνικὴ ἑλληνογενὴς καὶ ἡ ἀλληλοδοθήει, θὰ
επαυρόσωμεν τὰς χεῖρας καὶ θὰ ἀφήσωμεν τοὺς Βουλγάρους
νὰ καταβροχθίσουν τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς προμάχους
μας; Καὶ τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἠξεύρει ὅτι ἡ πρὸς μεσημβρίαν
τῆς Μακεδονίας χώρα ἡμῶν εἶναι μικρὰ καὶ πάντοτε ἀπε-
τέλεσε μικρὰν δύναμιν, μόνον δ' ὅτε ἠνώθη μετ' αὐτῆς καὶ
συμπεπολέμησεν ἡ Μακεδονία ἐκπνευθεῖσα; Μῖνον τότε
ὅτε οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Πελαγονίας (δπου σήμε-
ρον τὰ Βιτωλία) μέχρι τῆς Κύπρου ἐξεστράτευσαν κατὰ
τῶν Περσῶν, κατετρόπωσαν αὐτούς· καὶ μόνον ὅτε ὁ γεν-
ναῖος αὐτοκράτωρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Βεατάρης ἀνέκτισε τῇ
1246 τὴν Μακεδονίαν παρὰ τῶν σταυροεθέρων ληστῶν,
τῶν Φράγκων, ἠμάρτυσαν οἱ πατέρες ἡμῶν νὰ κυριεύσουν
καὶ πάλιν τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων. Λοιπὸν ἐκεῖ, ἐκεῖ εἰς
τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὰ Βιτωλία, εἰς τὰς Σέρρες, εἰς τὴν
Στρούμνιτταν, εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀλη-
θής, ἡ μεγάλη, ἡ ἰσχυρὰ Ἑλλάς, ἐκεῖ εἶναι ἡ δύναμις καὶ
τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐταλαιπω-
ροῦμεθα μετ' τὴν Κρήτην ἢ σημαία τῶν Τούρκων, ἐρυθρά,
ὡς βαμμένη διὰ τῶν αἱμάτων τῶν Χριστιανῶν, ἀνυψοῦτο ἐπὶ
τῶν φρουρίων τῆς Κρήτης καὶ ἐπὶ τὰς στήθας μας ὡς νὰ
ἐπεκαθῆτο ἐπ' αὐτῶν ὁλόκληρος ὁ Ψηλορείτης. Τώρα θεῖς
χάρτι ἀντ' αὐτῆς ὑψοῦται ὁ σταυρός, τὸ σημεῖον τῆς ἡμε-
ρώσεως, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας. Ἐκεῖνο ἄρα τὸ
ὅποιον ἐπαυρόσωμεν νὰ ἴδωμεν πρὶν ἀποθάνωμεν, τὸ εἶδομεν.
Ἡ ἐκεῖ παρουσία τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ Βασιλέως ἡ-
μῶν εἶναι ἀρραβὼν, εἶναι ὀφθαλμοφανὴς ἐγγύησις, ὅτι δὲν
εἶναι δυνατὴ ἄλλη λύσις ἐκτὸς τῆς ἐνώσεως. Λοιπὸν ὡς ἀ-

φήνωμεν τώρα τὴν Κρήτην καὶ ὡς στραφώμεν πρὸς τὴν
Μακεδονίαν. Ἐκεῖ εἶναι μία ὁλόκληρος Ἑλλάς, ἐκεῖ ζῶσιν
Ἕλληνες γενναῖοι ὅσον καὶ οἱ Κρήτες, δραστήριοι, φιλοπά-
τριδες, ἀληθῆς κούρημα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ πατρι-
δος. Ἀπὸ τοῦδε ἐκεῖ τὰ Σέρρα, ἐκεῖ ὁ νοὺς ἡμῶν, ἐκεῖ εἰς
τὰς πεδιάδας τῶν Βιτωλίων καὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως θὰ
γίνῃ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ ἡ Ἑλλάς.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΣΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Δωρεὰι πρὸς τὴν Ἐταιρείαν

Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Βενετίας ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἐταιρείαν
ὡς δωρεάν δρ. 105.
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κιτίου ὡς δωρεάν φρ. χρ. 100
Δύο μαθήτριά ἐκ Πόρτ Σαῖδ ὡς δωρεάν φρ. χρ. 12.
Ὁ κ. Γ. Ν. Φωτάκης (Ρέθυμνον) ἐτήσιαν συνδρομὴν εἰς φρ. χρ. 5.
Ἡ δεσποινὶς Ρ. Σ. Μακρῇ (Πόρτ Σαῖδ) ὡς δωρεάν φρ. χρ. 10.
Ὁ Δήμος Φωλεγγίδου ἐψήφισεν ὑπὲρ τῆς Ἐταιρείας πίστωσιν ἐκ
δρ. 10 ἐτησίως.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ

Ἐφιστάμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς 4 σελίδος
τῶν Πατρίων, ἐν ἣ δημοσιεύονται ἀγγελίαι καὶ γνω-
στοποιήσεις.

Ἔνεκα τῆς εὐρείας διαδόσεως τοῦ φύλλου, ἐκδιδόμε-
νον εἰς 20,000 ἀντίτυπα, ἔχοντος τοῦτέστι κυκλοφο-
ρίαν ὑπερδιπλασίως μεγαλειτέραν τῶν μᾶλλον διαδε-
δομένων ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐφημερίδων καὶ ἔνεκα τοῦ
εἶδους τῆς ἐν αὐτῷ δημοσιευομένης ὕλης, χάριν τῆς
ὁποίας ἕκαστον ἀντίτυπον καὶ ὑπὸ πλειόνων ἀναγνώ-
σκειται καὶ ἐπὶ ἐβδομάδα ὁλόκληρον μένει ἐκτεθειμένον
εἰς τὰς ὄψεις τῶν ἀναγνώστων καὶ ἐπιμελῶς φυλάσσε-
ται κατόπιν, προφανὲς ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ δημοσίευσις γνω-
στοποιήσεων καὶ ἀγγελιῶν ἀποβαίνει ἐξαιρετικῶς συμ-
φέρουσα καὶ τελεσφόρος πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς εὐρυ-
τέρας ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χώραις καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ
ἑλληνικοῖς πληθυσμοῖς διαφημίσεως.

Παρ' ὅλην ἐν τοῦτοις τὴν ἐξαιρετικὴν διάδοσιν τοῦ
φύλλου αἱ τιμαὶ τῶν καταχωρίσεων ἐκανονίσθησαν
κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα εἰς πάντας τὴν δημοσίευσιν,
τῆς Διευθύνσεως τηρούσης μόνον τὸ δικαίωμα τῆς μὴ
ἐγκρίσεως ἀγγελιῶν, ὡς ἤθελε θεωρήσει ἀπαδούσας
πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν Πατρίων.

Διατίμησις. Ἀγγελία ὁλοσέλιδος δρ. 80.—
Ἡμισὶ σελίδος δρ. 40.—Τέταρτον σελίδος δρ. 20.—Ἐ-
κτὸν δρ. 15.—Δωδέκατον δρ. 10.—Εἰκοστὸν τέταρτον δρ. 5.
Ἐκπτώσεις. Διὰ τὰς δεκάδας 50 ἐπὶ τοῖς ἑκα-
τομύσι ἀγγελίας γίνεται ἐκπτώσις 50 ἐπὶ τοῖς ἑκα-
τόν. Διὰ τὰς ὀκτάκας 40, διὰ τὰς ἑξάκας 30, διὰ τὰς
τετράκας 20 καὶ διὰ τὰς δις 10.

Διὰ πλειοτέρας πληροφορίας ἀπευθυντέον: Πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν τῶν Πατρίων.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΛΕΤΕΙΟΝ

M. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΠΑΣΑΝ ΕΠΟΨΙΝ ΤΕΛΕΙΑ

Ὁδ. Κοραή

ΕΥΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΙΔΑΛΟΝ ΔΕΦΑΙΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

BENIAMIN ΦΡΑΓΚΑΙΝΟΣ

Βιβλίον 35ον

Τοῦ τερπνοῦ ὅσον καὶ διδακτικοῦ βιβλίου
τούτου τὸ μὲν πρῶτον μέρος περιέχει τὴν
ζωὴν, τὸ δὲ δεύτερον τὸν χαρακτῆρα τοῦ

μεγάλου ἐκείνου κόλπου τῆς Ἀμερικανικῆς
δημοκρατίας. Τὸν προσεχῆ μῆνα δημοσιεύ-
εται τὸ 36ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου: Ὁ
βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀρχιμαν-
δρίτου Κου Μελετίου Σακελλαροπούλου, ὁ
γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλά-
δος, φέρων καὶ τὴν ἑγκρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συ-
νόδου.

Πωλεῖται λοιπὸν 40 εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ
Συλλόγου (ἵδρις Ἀκαδημίας 42) καὶ εἰς τὰ
Βιβλιοπωλεῖα.